เจริญพร ท่านสาธุชน ผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่าน ต่อไปจะได้บรรยายธรรม สืบไป

เชื่อมั่นว่าสาธุชนไทยหลาย ๆ ท่านที่ทำการค้า ธุรกิจ มักมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำห้างร้าน ด้วยความเชื่อมั่นศรัทธาในอภิญญาภินิหาร ที่จะช่วยให้กิจการค้า ธุรกิจดำเนินเจริญดี เช่น "พระสีวลี และ นางกวัก" แต่ คงมีไม่กี่ท่านที่รู้ประวัติที่มาของ "นางกวัก" ว่าเป็นมาอย่างไร ดังนั้น วันนี้จึงจะได้นำประวัติที่มีมาในพระไตรปิฎก มาให้ท่านสาธุชนได้ศึกษา ค้นคว้า ประดับความรู้กันต่อไป

ในสมัยพุทธกาล ที่เมืองมิจฉิกาสัณฑนคร ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกรุงสาวัตถี มีครอบครัวหนึ่งของนายสุจิตตพราหมณ์ ประกอบอาชีพค้าขาย โดยเริ่มต้นจากเก็บหอมรอมริบไปซื้อเกวียนมา ๑ เล่ม ร่วมไปกับกองเกวียนพ่อค้า ไปค้าขายต่างเมือง มีบุตรสาว ชื่อ "สุภาวดี" ได้ติดตามบิดาไปในกองเกวียนด้วยแต่เล็กจนเติบใหญ่ จุดที่พักกองเกวียนสินค้าของนายสุจิตตพราหมณ์นั้น อยู่ใกล้กับอารามที่ "พระสีวลีอรหันตเถระ" พำนักปฏิบัติธรรมอยู่ นายสุจิตตพราหมณ์ จึงพาสุภาวดีบุตรสาวไปฝากตัวเป็นศิษย์ของพระสีวลี

ได้ศึกษาปฏิบัติตามแนวแห่งสติปัฏฐาน ด้วยพลังทางสมาธิขั้นสูงของสุภาวดี ได้ทำการค้าเจริญ รุ่งเรือง กลายเป็นมหาเศรษฐีในเวลามินาน เป็นที่ลำลือไปทุกเมือง ว่า

นางสุภาวดีศิษย์แห่งพระสีวลีอรหันตเถระ มีอำนาจพลังสมาธิพิเศษ ทำให้ค้าขาย

คล่อง จึงพากันนำสินค้าของตนมาร่วมในขบวนสินค้า เพื่อให้นางสุภาวดีไปทำการค้าขาย มีเท่าไรก็ขายหมด ครอบครัวของสุจิตตพราหมณ์จึงร่ำรวยขึ้นทันตา เทียบได้กับ "ธนัญชัยเศรษฐี" บิดาของนางวิสาขา แห่งแคว้นโกศลในยุคนั้น

เมื่อร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์หลายล้านโกษฐ์ สุจิตพราหมณ์และนางสุภาวดีบุตรสาว จึงได้ซื้อป่าแห่งหนึ่งสร้างเป็นอุทยาน ถวาย เป็นที่ปฏิบัติแก่พระภิกษุสงฆ์ และได้สร้างวิหารอารามอย่างวิจิตร ถวายแก่พระสีวลีอรหันตเถระ ผู้เป็นอาจารย์

นางสุภาวดี นับเป็นศิษย์สตรีฆราวาส ของพระสีวลี ที่ปรากฏนามในพระไตรปิ-ฎก ผู้คนทั่วไปล้วนกล่าวขานเลื่องลือ ในจริยาวัตรอันงาม ประกอบด้วยคุณธรรม และเรื่องราวความมหัศจรรย์ของนางสุภาวดี ว่า นำมาซึ่งโชคลาภ ในการค้าขาย ร่ำรวย ง่ายดาย เปรียบดั่งกวักเรียกคนเข้าบ้าน จึงขนานนาม ว่า "**นางกวัก**"

แม้เมื่อนางสุภาวดีได้ถึงกาลกิริยาไปแล้ว ความมหัศจรรย์ และพลานุภาพ ในทางโชคลาภและการค้า ก็เกิดขึ้นกับผู้ที่ระลึกถึง และอนุโมทนาบุญนางสุภาวดีมิได้เสื่อมถอย ส่งผลให้ผู้ที่ศรัทธานับถือประกอบด้วยลาภ รุ่งเรืองทางการค้า ร่ำรวยได้จริง บ้างปั้นเป็น รูปบูชา เขียนภาพนางสุภาวดีไว้บนแผ่นผ้า ถ่ายทอดรุ่นต่อรุ่นสืบมาจนแผ่เข้าสู่แผ่นดินสุวรรณภูมิ

พระสีวลี อรหันตเถระ ผู้เป็นเอกทัคคะสมบูรณ์ ด้วยลาภ

ณ บัดนี้จักได้บรรยาย เรื่อง "พระสีวลี อรหันตเถระ ผู้เป็นเอกทัคคะสมบูรณ์ ด้วยลาภ” สืบต่อ จากเมื่อวานนี้ ประวัติอันมหัศจรรย์แห่งกำเนิดของพระสีวลี ปรากฏบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก ดังนี้

พระสีวลี เป็นโอรสของพระนางสุปปวาสา ราชธิดาแห่งโกลิยนคร ตั้งแต่ท่านจุติลงถือปฏิสนธิในครรภ์ของพระมารดา ได้ทำให้ลาภสักการะเกิดขึ้น แก่พระมารดาเป็นอันมาก ท่านอาศัยอยู่ในครรภ์ของพระมารดา นานถึง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ครั้นเมื่อใกล้เวลาจะประสูติ พระมารดาได้รับทุกขเวทนาอย่างแรงกล้า พระนางจึงขอให้พระสวามีไปกราบบังคมทูลขอพร จากพระบรมศาสดา และพระพุทธองค์ตรัสประทานพรแก่พระนางว่า:

“ขอพระนางสุปปวาสา พระราชธิดาแห่งพระเจ้ากรุงโกลิยะ จงเป็นหญิงมีความสุขปราศจากโรคาพยาธิ ประสูติพระราชโอรสผู้หาโรคมิได้เถิด”

ด้วย อำนาจแห่งพระพุทธานุภาพ ทุกขเวทนาของพระนางก็อันตรธานไป พระนางประสูติพระราชโอรสอย่างง่ายดาย ดุจน้ำไหลออกจากหม้อ พระประยูรญาติทั้งหลาย ได้ขนานพระนามพระราชโอรส ของพระนางสุปปวาสาว่า “**สีวลีกุมาร**”

เมื่อพระนางมีพระวรกายแข็งแรงดีแล้ว มีพระประสงค์ที่จะถวายมหาทานติดต่อ

กันเป็นเวลา ๗ วัน จึงความประสงค์แก่พระสวามี ให้กราบทูลอาราธนาพระบรมศาสดาพร้อมด้วยภิกษุ สงฆ์ มารับมหาทานอาหารบิณฑบาตในพระราชนิเวสน์ ตลอด ๗ วัน

ในวันถวายมหาทานนั้น สีวลีกุมาร มีพระวรกายเข้มแข็งดุจกุมารผู้มีพระชนม์ ๗ พรร ษา ได้ช่วยพระบิดาและพระมารดาจัดแจงกิจต่าง ๆ มีการนำธมกรก (ธะมะกะหรก = กระ บอกกรองน้ำ) มากรองน้ำดื่มและอังคาสพระบรมศาสดาและหมู่พระภิกษุสงฆ์ ในขณะที่สีวลีกุมาร ช่วยพระบิดาและพระมารดาอยู่นั้น ท่านพระสารีบุตรเถระได้สังเกตดูอยู่ตลอดเวลา และ เกิดความรู้สึกพอใจในพระราชกุมารน้อยเป็นอย่างมาก

ครั้นถึงวันที่ ๗ ซึ่งเป็นวันสุดท้าย พระเถระได้สนทนากับสีวลีกุมาร แล้วชักชวนให้มาบวช สีวลีกุมารผู้มีจิตน้อมไปในการบวชอยู่แล้ว เมื่อพระเถระชักชวน จึงกราบทูลขออนุญาตจากพระบิดาและพระมารดา เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงติดตามพระเถระไปยังพระอารามพระสารีบุตรเถระ ผู้รับภาระเป็นพระอุปัชฌาย์

หมายเหตุ : พระสารีบุตร ได้รับพุทธบัญชาให้รจนา คัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค เพื่อขยายความพระอภิธรรม ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมให้กับปวงเทพเทวาในดาวดึงส์สวรรค์

พระสารีบุตรได้สอนพระกรรมฐานเบื้องต้น คือ **ตจปัญจกกรรมฐาน**ทั้ง ๕ ได้แก่

เกสา (ผม) โลมา (ขน) นขา (เล็บ)

ทันตา (ฟัน) ตโจ (หนัง)

ให้พิจารณาของทั้ง ๕ เหล่านี้ว่าเป็นของไม่งามเป็นของสกปรก ไม่ควรเข้าไปยึดติดหลง

ใหลในสิ่งเหล่านี้ สีวลีกุมารได้สดับพระกรรมฐานนั้นแล้ว นำไปพิจารณาในขณะที่กำลัง จรดมีดโกนเพื่อโกนผมครั้งแรกนั้น ท่านได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน จรดมีดโกนลงครั้งที่ ๒ ท่านได้บรรลุเป็นพระสกทาคามี จรดมีดโกนลงครั้งที่ ๓ ท่านได้บรรลุเป็นพระอนาคามี และเมื่อโกนผมเสร็จ ท่านได้บรรลุเป็นพระอรหันต์

เมื่อท่านอุปสมบทแล้ว ปรากฏว่า ท่านเป็นพุทธสาวกที่มีลาภสักการะมากมาย ด้วยอำนาจบุญบารมีของท่านที่สั่งสมมา ลาภสักการะเหล่านี้ ได้เผื่อแผ่ไปยังพระสงฆ์สาวกท่านอื่น ๆ ด้วย แม้พระบรมศาสดาเมื่อทรงพาหมู่ภิกษุสงฆ์เสด็จทางไกล กันดาร ถ้ามีพระสีวลีร่วมเดินทางไปด้วย ความขาดแคลนอาหารและที่พักอาศัยในระหว่างทางก็จะไม่เกิดขึ้น แก่หมู่ภิกษุ สงฆ์เลย เช่น...

สมัยหนึ่ง พระบรมศาสดาเสด็จพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ จำนวน ๕๐๐ รูปไปเยี่ยมพระเรวตะ ผู้เป็นน้องชายของพระสารีบุตรเถระ ซึ่งจำพรรษาอยู่ ณ ป่าไม้ตะเคียน เมื่อเสด็จมาถึงทาง ๒ แพร่ง พระอานนท์เถระได้กราบทูลสภาพหนทางว่า.....

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ถ้าเสด็จไปทางอ้อม ระยะทางไกล ๖๐ โยชน์ มีประชาชนอยู่อาศัยมาก พระภิกษุไม่ลำบากด้วยภิกขาจาร แต่ถ้าเสด็จไปทางลัดระยะทางประมาณ ๓๐ โยชน์ ไม่มีประชาชนอยู่อาศัย มีสภาพเป็นป่าใหญ่ มีแต่อมนุษย์อยู่อาศัย พระภิกษุสงฆ์จะลำบากด้วยการบิณฑบาต”

พระพุทธองค์ ตรัสถามว่า:- “ดูก่อนอานนท์ พระสีวลีมากับเราด้วย หรือ ไม่ ?”

พระอานนท์ตอบว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระสีวลีมากับเราด้วย พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ ตรัสว่า:- “ดูก่อนอานนท์ ถ้าอย่างนั้นก็จงไปทางลัด ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องกังวลด้วยอาหารบิณฑบาต เพราะเทวดาทั้งหลายที่สิงสถิตอยู่ในป่าระหว่างทางจะจัดสถานที่พัก และอาหารบิณฑบาตไว้ถวายพระสีวลี ผู้เป็นที่เคารพนับถือของเหล่าเทพเทวาทุกชั้นฟ้า เราทั้งหลายก็จะได้อาศัยบุญของพระสีวลี นั้นด้วย”

::: พระพุทธองค์ทรงยกย่องพระสีวลี เป็นเอกทัคคะในทางผู้มีลาภมาก

"... ลาภีนำ ยทิทำ สีวลี... แปลว่า....เว้นแต่เราตถาคต พระสีวลีเถระเป็นยอดของเหล่าภิกษุผู้มีลาภ"

ด้วยอำนาจบุญที่ท่านพระสีวลี ได้บำเพ็ญสั่งสมอบรมมาตั้งแต่อดีตชาติ เป็นปัจจัยส่งผลให้ท่านเจริญด้วยลาภสักการะ โดยมีเทพยาดา นาค ครุฑ และมนุษย์ทั้งหลาย นำมา

ถวาย โดยมิขาดตกบกพร่อง ไม่ว่าท่านจะอยู่ในที่ใด ๆ ในป่า ในบ้าน ในน้ำ หรือบนบก เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ พระพุทธองค์ จึงทรงประกาศให้ปรากฏในหมู่พุทธบริษัท ตรัสยกย่องท่านในตำแหน่ง เอกทัคคะ เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายในทาง ผู้มีลาภมาก นับว่าท่านพระสีวลีเถระเป็นพระมหาสาวกอีกรูปหนึ่ง ที่ได้ช่วยกิจการพระศาสนา แบ่งเบาภาระของพระบรมศาสดาเป็นอย่างมาก

ด้วยอานุภาพอภิญญาสมาบัติ แห่งพระสีวลีอันเลิศด้วยลาภ จึงเป็นที่สักการะบูชาสืบต่อกันมาสำหรับพ่อค้าพาณิชย์ นักธุรกิจทั้งปวง ควบคู่กันไปกับ ศิษย์ของท่านคือนางสุภาวดี (นางกวัก) สืบต่อมาจนปัจจุบัน

ที่แสดงมาคือเรื่องราวอันปรากฏจารึกไว้เป็นหลักฐานในพระไตรปิฎก

แต่ต่อมาในยุครัตนโกสินทร์ ได้มีการปลอมแปลงประวัตินางสุภาวดี (นางกวัก) ว่าเป็นลูกสาวปู่เจ้าเขาเขียว ว่ากันเปรอะไป จึงนำหลักฐานมาไว้ให้สาธุชนได้ค้นคว้าศึกษาสืบไป

ขอความสวัสดีมีโชคชัย ปรารถนาสิ่งใดให้สมกุศลเจตนา ด้วยอานุภาพแห่งพระสีวลี และ นางสุภาวดี(นางกวัก) จงดลบันดาลให้สาธุชนทุกท่านประกอบไปด้วยโชคลาภ เทอญ เจริญพร

เมื่อเช้าวันนี้ได้รับเอกสารจากสาธุชน คุณJeep สมาชิกปฏิสัมภิทาฯ ได้ส่งมา จึงได้เรียบเรียง และนำมาให้สาธุชนทุกท่านได้ศึกษา ค้นคว้ากันต่อไป

จากภาพที่ได้นำขึ้นมาเป็นปก เชื่อมั่นว่าหลาย ๆ ท่านคงได้เห็นผ่านตามาแล้วหลายปี แต่คงมีไม่กี่ท่านที่จะทราบประวัติความเป็นมาของ

"ภาพพระพุทธเจ้า" ดังกล่าวนี้ มีประวัติและความเป็นมาอย่างไร ซึ่งแน่นอนอย่างยิ่งหาเป็นภาพที่จินตนาการเขียนขึ้นมา ก็คงไม่น่าจะประหลาดมหัศจรรย์อะไร แต่ที่มาของ "ภาพพระพุทธเจ้า" ดังกล่าวมีที่มา ชนิดไม่ธรรมดา ดังนี้

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ได้มีฝรั่งชาวอังกฤษท่านหนึ่งชื่อ นายแพทย์เบอร์นาร์ด ได้มาเที่ยวที่ประเทศอินเดีย และได้มาพบเห็น ประเพณีโบราณหลายอย่าง บางอย่างก็ดูทารุณโหดร้าย บางอย่างก็สกปรก บางอย่างล้าสมัยแบ่งชนชั้นเหยียดหยามกันนึกตำหนิอยู่ในใจ

เมื่อได้เที่ยวมาถึงพุทธคยา ได้มาชมประเพณีเวียนเทียนวันวิสาขบูชา ที่เจดีย์พุทธคยา ได้เห็นประชาชนเวียนเทียนกราบไหว้ต้นโพธิ์ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคยประทับนั่งตรัสรู้ ก็นึกตำหนิในใจว่า ประชาชนพวกนี้โง่มากขนาดกราบไหว้ต้นไม้ได้

ครั้นสอบถามได้รับคำตอบว่า เป็นต้นโพธิ์ที่ประทับนั่งตรัสรู้ของเจ้าชายสิทธัตถะในครั้งแรก ทำให้เกิดศาสนาพุทธขึ้น ฝรั่งผู้นี้ก็นึกในใจว่าเรื่องเจ้าชายสิทธัตถะเป็นเพียงนิยาย ที่แต่งขึ้นมาให้นับถือเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องจริง นึกเหยียดหยามชาวพุทธอยู่ในใจ ว่าโง่เง่า งมงาย แต่ไม่พูดอะไรกลัวมีเรื่อง

ครั้นกลับที่พักแล้ว ตอนดึกของคืนนั้นนอนหลับฝันไปว่า ตนเองได้ย้อนกลับมาที่พุทธคยานี้อีก แต่เห็นสถานที่เป็นป่าแปลกตาออกไป เห็นต้นโพธิ์ใหญ่มีพระนั่งอยู่องค์หนึ่งมีรัศมีงดงาม

จึงได้เข้าไปถามว่าท่านเป็นใคร มานั่งที่นี่ทำไม ได้รับคำตอบว่าเราชื่อพระสิทธัตถะ สละราชสมบัติมาบวช และได้เคยมานั่งค้นคว้าพระธรรมที่นี่ จนได้ตรัสรู้ ฝรั่งสงสัยจึงย้อนถามว่า เจ้าชายสิทธัตถะมีจริงหรือ ทรงตอบว่าใช่ เจ้าชายสิทธัตถะมีจริง ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าจริง ณ โคนต้นโพธิ์นี้เป็นที่แรกตรัสรู้ของเรา

แต่หมอเบอร์นาดไม่เชื่อ เพราะไม่เคยศึกษาเรื่องนี้มาก่อนเลย เพราะเก่งทางวิทยา

ศาสตร์ แต่ท่านไม่ได้เก่งเรื่องธรรมะ ถ้าหมอเบอร์นาดได้ศึกษาธรรมะก็จะรู้ได้ และจะไม่ไปตำหนิคนอื่นเขาอย่างนี้อีก สิ่งใดที่เราไม่เคยเรียน ไม่เคยรู้ ไม่เคยค้นคว้าศึกษามาก่อน แล้วจะไปว่าคนที่เขาศึกษาค้นคว้าโง่เง่าอะไรนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ถ้าท่านได้ศึกษาแล้วพิสูจน์แล้ว หากปรากฏว่าเหลวไหลไร้สาระจริง จึงประณามก็สมควรทำ ท่านไม่ศึกษาเลย แล้วมาประณามเช่นนี้ เป็นสิ่งไม่ควรทำ เป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรม อาจผิดพลาดได้

ในฝันของหมอเบอร์นาดคิดในใจว่า ถ้าตนเอากล้องถ่ายรูปมา จะถ่ายภาพพระสิทธัตถะองค์นี้ออกอวดชาวโลกว่าเจ้าชายสิทธัตถะมีจริง จะได้แก้ข้อสงสัยของชาวโลกได้ แต่ในฝันตนลืมกล้องถ่ายรูปไป ได้สนทนาได้รับคำตอบที่ถูกใจมากจนลากลับ และได้ตื่นขึ้นในตอนเช้า

ครั้นตื่นแล้ว ติดใจในความฝัน ลุกขึ้นมาค้นหากล้องถ่ายรูป คิดว่าจะไปถ่ายรูปนี้มาให้ได้ ครั้นอาบน้ำรับประทานอาหารแล้ว ได้ไปซื้อฟิล์มมาใหม่ ๑ ม้วนใส่กล้อง ออกเดินทางมาที่พุทธคยานี้อีกครั้ง ตั้งต้นถ่ายรูปไปทีละฟิล์มรอบต้นโพธิ์ นึกในใจว่าเจ้าชายสิทธัตถะมีจริงหรือ ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าจริงหรือ

นั่งตรงไหนจึงได้ตรัสรู้ ถ้าจริงขอให้ติดสักภาพเถิด จะได้ไปอวดเขาได้ว่า พระสิทธัตถะมีจริง ได้ถ่ายรอบต้นโพธิ์ทุกแง่ทุกมุม เสร็จแล้วถอดฟิล์มให้ช่างล้างให้ ปรากฏว่าได้มาภาพเดียวคือภาพนี้ ภาพที่ถ่ายมาด้วยกันไม่ติดอะไรเลยแม้กระทั่งต้นหญ้า ทั้งนี้เพราะฝรั่งตั้งใจขอภาพเดียวจึงได้ภาพเดียว

ครั้นได้แล้วก็ดีใจกลับประเทศของตน อวดลูกอวดเมียก็ไม่เชื่อ อวดใครก็ไม่เชื่อ ซ้ำยังถูกว่าโง่เง่าเชื่อในสิ่งเหลวไหลอีก จึงได้เก็บใส่กระเป๋าคงอยู่ในอัลบั้มอย่างนั้นไม่ได้อวดใครอีกต่อไป ฝรั่งผู้นี้ไม่รู้ว่า การปิดภาพบุคคลที่ทำบุญบารมีมาเพื่อโปรดสัตว์ ทำบารมีมามากมายหลายร้อยหลายพันชาติ จนได้เป็นพระพุทธเจ้าโปรดโลกได้จริงเช่นนี้เป็นบาป อย่างน้อยที่สุดใส่กรอบแขวนไว้ข้างฝาก็จะพ้นบาป ไม่ผิดสัจจะ ที่ขอมาว่าจะให้ชาวโลกเขาดู

เมื่อผิดสัจจะอย่างนี้ หมอเบอร์นาดผู้นี้ จึงประสบวิกฤติส่วนตัวชีวิตผกผวนอย่างมากผิดหวังในชีวิตหลายอย่างจนรู้สึกสิ้นหวัง ได้คิดถึงคำสอนของพระสิทธัตถะที่ว่าให้ทดลองศึกษาธรรมะดูบ้าง เพราะวิทยาศาสตร์ศึกษาจนจบแล้ว ได้ตัดสินใจหิ้วกระเป๋าใบเก่ากลับมาขอบวชอยู่ที่วัดพุทธคยา

เมื่อคนไทยไปเที่ยว คนที่พูดภาษาอังกฤษได้ ได้ไปสนทนากับท่าน ถามท่านว่ามีเหตุอะไรจึงได้มาบวช ท่านได้เล่าให้ฟังโดยตลอด และได้นำภาพนี้มาอวดอีก คนไทยได้อ้อนวอนขอท่านมา เมื่อมาถึงเมืองไทยก็ได้อัดแจกกันตามประสาชาวพุทธ

ขอน้อมบูชา แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า ภาพที่หมอเบอร์นาดถ่ายมาได้ ก็คือภาพขาวดำที่ปรากฏข้างบนนั้นเอง

และภาพดังกล่าวนี้ ชาวพุทธไทยที่ได้ไปพุทธคายา อินเดีย ได้นำมาพิมพ์แจกกันแพร่หลายไปทั่วในประเทศไทยตราบเท่าปัจจุบันนี้

ขอนอบน้อมแด่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง นำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายข้ามพ้นโอฆสงสารแห่งทุกข์

ขอนอบน้อมแต่พระสัทธรรม ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นคำสั่งสอนแนวทางสู่การพ้นทุกข์ อันมีพระนิพพานเป็นที่สุด

ขอนอบน้อมแก่พระสงฆ์ ผู้ดำรงสืบต่อพระพุทธศาสนา ให้สืบมาตราบเท่าทุกวันนี้

บัดนี้จักได้บรรยายธรรม เฉพาะสำหรับสาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบในพุทธวิถีสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค สืบไป

"ความเป็นหนึ่งเดียวกัน ของการปฏิบัติภาวนา ดุจสายโซ่ที่ไร้ปลาย" ด้วยพุทธพจน์ ที่ปรากฏในพระไตรปิฎก ว่า...

อาปานสฺสติ ภิกขเว ภาวิตา พหุลีกตา : จตฺตาโร สติปฏฺฐาเน ปริปุเรนติ

จตฺตาโร สติปฏฺฐานา ภาวิตา พหุลีกตา : สตฺต สมฺโพชฺฌงฺเค ปริปุเรนติ

สตฺต สมฺโพชฺฌงฺคม ภาวิตา พหุลีกตา : วิชา วิมุตฺตึ ปริปุเรนติ ฯ

ภิกษุทั้งหลาย อาปานัสสติ อันบุคคลได้อบรมให้มากแล้ว ผู้นั้นย่อมชื่อว่าทำสติปัฏฐาน ๔ บริบูรณ์

ผู้ใดอบรมให้มากด้วยสติปัฏฐาน ๔ ผู้นั้นย่อมชื่อว่าทำโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์

ผู้ใดอบรมให้มากด้วยโพชฌงค์ ๗ ผู้นั้นย่อมได้ถึงซึ่งวิชาและวิมุตติอย่างบริบูรณ์ ฯ

(วิ. ๒/๘๕ : ม.อุปริ ๑๔/๑๙๓)

นั่นหมายถึงว่า เมื่อปฏิบัติอาปานสติก็ย่อมเสริมสติปัฏฐาน เมื่อปฏิบัติสติปัฏฐานย่อมเสริมโพชฌงค์ เป็นผลต่อเนื่องกันดุจดั่งว่าเรานั่งรถไปเชียงใหม่ (ไปสู่การพ้นทุกข์คือพระนิพพาน) ย่อมผ่านจังหวัดต่าง ๆ จึงจะถึงเชียงใหม่ได้ฉันนั้น ความต่างคือเราจะจำเครื่องหมาย หรือตำแหน่งจังหวัดที่ผ่านไปนั้นได้หรือไม่

หรือเปรียบให้ง่ายขึ้นไปอีก เหมือนการรับประทานอาหาร ย่อมก่อให้เกิดความเจริญเติบโตของร่างกายไปโดยอัตโนมัติตามธรรมชาติไม่ใช่เติบโตเฉพาะส่วน

ที่นำมาบรรยาย ก็เพื่อให้สาธุชนได้ภาคภูมิใจ ในการปฏิบัติ ว่า ได้เดินถูกทางที่พระพุทธองค์ทรงวางไว้ทุกประการ ไม่ไขว้เขว เป็นทางตรงสู่พระนิพพาน เพียงเส้นทางนี้ทางเดียว ไม่มีทางสายอื่น...**เอก มคฺโค**...

ที่เราปฏิบัติกันมา สาธุชนหลายท่านคงไม่ทราบว่า ท่านได้ปฏิบัติผ่านขั้นตอนของ"โพชฌงค์" (องค์แห่งการตรัสรู้) บางส่วนแล้ว เหมือนกับรถที่วิ่งผ่านจังหวัดต่างๆ ระหว่างทาง ก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทาง ดังนั้นในครั้งนี้จะกล่าวถึงเฉพาะ โพชฌงค์

โพชฌงค์ คืออะไร?

“โพชฌะ” แปลว่า การตรัสรู้

“อังค” แปลว่า องค์

โพชฌะ กับ อังค บวกกันเป็น **“โพชฌงค์”** แปลว่า **ธรรมะเป็นองค์ตรัสรู้ หรือ ธรรมะเป็นตัวปัญญาตรัสรู้** มี ๗ ประการ

จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติอาปานสติและสติปัฏฐาน ๔ เท่านั้น เปรียบดั่งต้นมะม่วง ย่อมออกช่อ ออกลูกเป็นมะม่วง ไม่แปรเปลี่ยนเป็นมะพร้าว โพชฌงค์ เปรียบเสมือนช่อมะม่วง ที่จะเจริญเป็นผลมะม่วง

ขั้นตอนของการปฏิบัติโพชฌงค์ จึงแทรกอยู่ภายในเมล็ดของอาปานสติ และ สติปัฏฐาน ๔ ประดุจดั่ง ผล ดอก ใบ ที่อยู่ในเมล็ดมะม่วง ฉันนั้น

ก่อนที่จะศึกษาในส่วนของโพชฌงค์ ต้องทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ ในคำว่า "ธรรมะ" เสียก่อน ความหมายของ **"ธรรมะ"** หมายถึง "ที่ตั้ง,ทรงไว้,คงสภาพไว้" ในที่นี้หมายถึง **การระลึกรู้อารมณ์ (สติ) ประกอบ นิมิต (เครื่องหมาย) มีปิติ (สัญญาณความพร้อม) เป็นตัวกำหนด มีลมหาใจ-เข้า-ออก-ระงับ ซึ่งเรียกว่า อาปานัส นำเข้าไปตั้งไว้ = ฐานที่ตั้ง** การตั้งอยู่ หรือดำรงอยู่ แห่งสภาวะอารมณ์ที่ระลึกนี้แหละ เรียกว่า "ธรรม"

อันเป็นเครื่องนำไปสู่การตรัสรู้ (ไม่ใช่หัวข้อธรรมะ หรือ คำสั่งสอนอื่นใด ที่จะพอใจยกขึ้นมาพิจารณาเอาเองตามความชอบใจก็ได้ ดั่งที่เข้าใจกันมาก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง)

ในความหมายแห่งโพชฌงค์ ซึ่งมีอยู่ ๗ ประการ ต้องการเริ่มต้นจากสร้างอุปนิสัยให้เข้าถึงพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น ซึ่งเราเรียกว่า "พุทธบูชา"

พุทธบูชา มี ๒ ประการ คือ

๑. อามิสบูชา คือ ถวายดอกไม้ เครื่องบูชา

๒. ปฏิบัติบูชา คือ ภาวนา ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ด้วยการถึงพร้อมในพุทธานุภาพด้วยกายวาจาใจ

ในการทำพุทธบูชา เป็นองค์ประกอบสำคัญของพุทธานุสติ อันเป็นบันไดขั้นต้นของพระอริยบุคคล (โสดาบัน) คือ ถึงพร้อมด้วยกาย วาจา ใจ (โอปกนศรัทธา) ในพุทธานุภาพ

- การปฏิบัติภาวนาฝึกใจสร้างอัธยาศัยให้ระลึกรู้อารมณ์อันมี “พุทธานุภาพ” เป็นที่ตั้ง โดยตั้งอุปนิสัยกระทำอยู่เป็นนิจน์ (อุปนิสย) ด้วยการถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา เพื่อหมายระลึกรู้อารมณ์นั้นไว้ ในทางปฏิบัติภาวนา เรียกว่า บรรลุซึ่ง "สติสัมโพชฌงค์"

- เมื่อวจีสังขาร(วาจา) ถึงพร้อมด้วย มโนสังขาร(ใจ) เป็นหนึ่งเดียว โดยมีคำกล่าวถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ผู้นั้นย่อมถึงพร้อมด้วย **มหาจาคะ** คือ ทานอันยิ่งใหญ่ = จาคานุสติ เกิด “ปีติ” ณ ขณะเวลาที่เปล่งวาจา+ใจ ถึงพุทธานุภาพเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียว อย่างไม่ลังเลสงสัย ย่อมเกิด “ปีติ” (อาการขนลุกชูชัน ฯลฯ) ในทางปฏิบัติภาวนาเรียกว่า บรรลุ ซึ่ง

"ปีติสัมโพชฌงค์" ปีติสัมโพชฌงค์นี้ เมื่อผู้ปฏิบัตินั้น สามารถระลึกรู้อารมณ์ อันมีปีติแห่งพุทธานุภาพ อันเป็นต้นทางแห่งพระนิพพาน คือ การพ้นทุกข์ อันมีพระนิพพานเป็นที่สุด ลักษณะของ “ปีติ” นี้ จึงเรียกว่า “ปีติสัมโพชฌงค์” นับเป็นองค์แห่งการรู้แจ้ง

- เมื่อตั้ง “ปีติ” นั้นไว้ที่ฐานนิยมะแห่งมหาภูตรูป พิจารณาความเป็นสมมุติ ความไม่เที่ยงแห่งสรรพสิ่ง ฝึกฝนสมมุติเพื่อหลุดพ้นจากสมมุตินั้น ในทางปฏิบัติภาวนา เรียกว่า บรรลุซึ่ง "ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์"

- ผู้ปฏิบัติภาวนาย่อมต้องเพียรพิเศษ ที่จะต้องรักษา, เคลื่อน “ปีติ” พร้อมนิมิตไปยัง นิยมะ มหาภูตรูปต่าง ๆ หรือการเดินปะคำ แต่ละเม็ดให้พร้อมด้วยคำภาวนา ได้ดั่งปรารถนา เพื่อเข้าถึงความจริงแท้ แห่ง “สภาพสมมุติ” เพื่อหลุดพ้นจาก “ความเป็นสม-มุติ” ในทางปฏิบัติภาวนา เรียกว่า บรรลุซึ่ง "วิริยะสัมโพชฌงค์"

- สิ่งซึ่งทำให้เกิดความเพียรไม่ทอดทิ้ง (วิริยะสัมโพชฌงค์) นั่นคือ “ปีติ (ปีติสัมโพชฌงค์)” จะเป็นสัญญาณบอกเตือนความพร้อม ของทวิสังขาร (วาจา+ใจ) และ ไตร-พิทสังขาร (กาย วาจา ใจ) ที่ถึงพร้อม เพราะปีติจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อ มีการถึงพร้อมของสังขาร หรือ อินทรีย์ เท่านั้น (บางแห่งใช้คำว่า อินทรีย์เสมอกัน) ปีติ จึงเปรียบเสมือนเมล็ด ให้เกิดการสัมปยุตเป็นหนึ่งเดียวของสังขาร (กายนอก+กายใน) อาการแห่งการสัมปยุตเป็นหนึ่งเดียวนี้ (บางแห่งใช้อรรถว่า ความสงบกาย สงบจิต)

เหตุที่เป็นดั่งนั้นก็เพราะ “ปีติ” เป็นเหตุใกล้แห่ง “ปัสสัทธิ” ในทางปฏิบัติภาวนา เรียกว่า บรรลุซึ่ง "ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์"

- ลักษณะแห่งการบังคับให้ “ปีติ” สัมปยุตเป็นหนึ่งเดียวกับสังขารทั้ง ๓ (กาย สังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร) กับมหาภูตรูป ได้อย่างมั่นคงไม่ไหวหวั่น สั่นคลอน ในทางปฏิบัติภาวนา เรียกว่า บรรลุซึ่ง "สมาธิสัมโพชฌงค์"

- เมื่อสามารถสัมปยุตสังขารกับมหาภูตรูป แม้สมมุติก็รู้ชัดว่าสมมุติ ก็มิได้ยึดติดในสมมุติได้แล้วนั้นปล่อยวางสิ่งที่ได้ มุ่งเพียรปฏิบัติที่เหนือกว่านั้น เพื่อความรู้แจ้งโดยมีพุทธานุภาพเป็นที่พึ่งต่อไป (บางอรรถว่า วางเฉยในธรรม คือ ไม่ยึดติดในที่ตั้งแห่งอารมณ์อันสำเร็จแล้วนั้น) ในทางปฏิบัติภาวนา เรียกว่า บรรลุซึ่ง "อุเปกขสัมโพชฌงค์"

จากที่ได้บรรยายมาแล้วข้างต้น สาธุชนทุกท่าน คงกระจ่างใจ และได้ทราบว่าที่ได้ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค มาโดยตลอดนั้นได้ผ่านขั้นตอน "องค์แห่งการ

ตรัสรู้ (โพชฌงค์) ไปพร้อมกัน

โดยส่วนใหญ่ต่างเข้าใจกันว่า การสวดโพชฌงค์สามารถรักษาโรคภัยได้ !? ...ซึ่งความ จริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะการเจ็บป่วยนั้น มาจากความไม่สมดุลของมหาภูตรูปทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม

ดังนั้น การรักษาการเจ็บป่วย ก็คือ ปรับให้ธาตุทั้งหลาย สมดุลยภาพ เสมอกัน โรคภัยนั้นก็จะหายไป ร่างกายก็จะแข็งแรงเป็นปกติ ซึ่งพระพุทธองค์ทรงถ่ายทอดวิธีปฏิบัติไว้ในสติปัฏฐาน ว่าด้วย กายานุปัสนา ภาคพิจารณากาย โดย (มหาภูตรูป) นั่นคือการปรับธาตุ จึงสามารถรักษาโรคภัยต่าง ๆ ให้หายได้อย่างอัศจรรย์ เพราะเกิดจากอำนาจแห่งสมาธิพละ (สมาธิสัมโพชฌงค์)

แต่เนื่องจากส่วนใหญ่ ไม่ได้ลงมือปฏิบัติ จึงไม่ทราบว่า อาปานัสติ สติปัฏฐาน และโพชฌงค์ เป็นเรื่องเดียวกัน ดั่งได้อธิบายมาแล้ว จึงไขว้เขว จำมาผิด ๆ ถ่ายทอดผิด ๆ จากความคิดของตนว่า การสวดโพชฌงค์ทำให้หายโรคภัย ซึ่งสาธุชนทั้งหลายที่ได้ศึกษาข้อมูลนี้แล้วจะทราบอย่างชัดเจน

ในการปฏิบัติตามขั้นตอนดังกล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า เมื่อเริ่มแต่การหาใจเข้า (อาปานสติ) ใช้สติ (ระลึกรู้อารมณ์) นำไปตั้งไว้ที่ฐานธาตุต่าง ๆ เพื่อฝึกสมมุติ เข้าถึง ธรรมชาติแห่งสมมุติ จนสามารถสมมุติสรรพสิ่งได้ตามปรารถนา นั่นคือสิ่งที่เรียกว่า "**อธิษฐาน**" อันได้มาด้วย "บุญ" จากการปฏิบัติ

*** แต่กระนั้น สิ่งที่อธิษฐานก็ไม่เที่ยงแท้แน่นอน เพราะอยู่ภายใต้อำนาจแห่งธาตุทั้ง ๔ ย่อมแปรเปลี่ยนไป เมื่อเข้าใจถึงแก่นแท้แห่งสรรพสิ่ง ผู้ปฏิบัติแม้สามารถอธิษฐานได้ตามใจปรารถนา ก็ไม่ติดยึดในสิ่งอันเป็นสมมุติ ด้วยมิใช่ความสุขอันแท้จริง จึงมุ่งปฏิบัติสู่การพ้นทุกข์ **สุขอย่างถาวร อันหาอื่นใดเปรียบมิได้** คือ "**พระนิพพาน**" ***** ซึ่งปลายทางของการปฏิบัติ อยู่ที่พระนิพพาน โพชฌงค์คือจังหวัด เส้นทางที่ผ่านที่ท่านทั้งหลายได้ประกอบกุศลเจตนา เพียรปฏิบัติกันมานี้เอง

สมดั่งพุทธพจน์ที่ได้ยกไว้ ณ เบื้องต้น ว่า

> **อาปานสฺสติ ภิกขเว ภาวิตา พหุลีกตา : จตฺตาโร สติปฏฺฐาเน ปริปุเรนติ**
> **จตฺตาโร สติปฏฺฐานา ภาวิตา พหุลีกตา : สตฺต สมฺโพชฺฌงฺเค ปริปุเรนติ**
> **สตฺต สมฺโพชฺฌงฺคม ภาวิตา พหุลีกตา : วิชา วิมุตฺตึ ปริปุเรนติ ฯ**

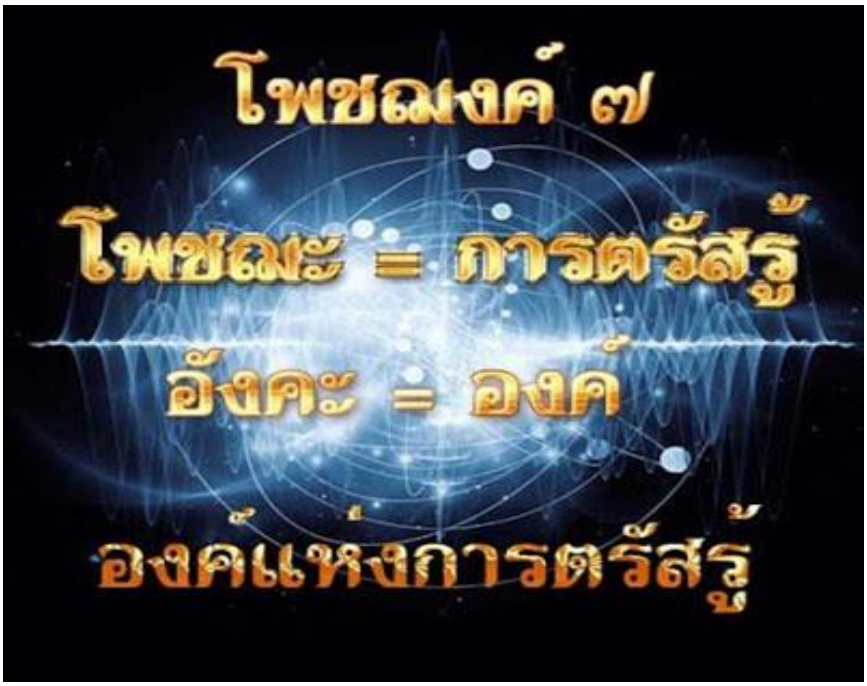

ภิกษุทั้งหลาย อาปานัสสติ อันบุคคลได้อบรมให้มากแล้ว ผู้นั้นย่อมชื่อว่าทำสติปัฏฐาน ๔ บริบูรณ์

ผู้ใดอบรมให้มากด้วยสติปัฏฐาน ๔ ผู้นั้นย่อมชื่อว่าทำโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์

ผู้ใดอบรมให้มากด้วยโพชฌงค์ ๗ ผู้นั้นย่อมได้ถึงซึ่งวิชาและวิมุตติอย่างบริบูรณ์ ฯ

(วิ. ๒/๘๕ : ม.อุปริ ๑๔/๑๙๓)

ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในธรรม จงบังเกิดมีแด่สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบ ในพุทธวิถี สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ทุกท่านโดยทั่วกันเทอญ

ขอนอบน้อมต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ตรัสรู้ นำมวลสรรพสัตว์ก้าวพ้นทุกข์ไปสู่พระนิพพาน

ขอนอบน้อมแด่พระธรรมอันนำทางไปสู่การปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น

ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์สาวกแห่งพระพุทธองค์ ผู้ดำรงสืบทอดพระธรรมวินัยไว้ตราบเท่าทุกวันนี้

ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีแด่สาธุชน ผู้ปฏิบัติชอบในพุทธวิถีสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค

จากประสบการณ์ของพุทธศาสนิกชน ที่ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านสำนักปฏิบัติต่าง ๆ มานับร้อย คงจะได้รับทราบการถ่ายทอด ที่คล้ายคลึงกันว่า "อย่ายึดติดในนิมิต ให้ปล่อยวาง"โดยสำนักต่าง ๆ เหล่านั้นอ้างว่า "นิมิต เป็นอุปสรรคของการปฏิบัติ..หากไปยึดติด (ระลึกรู้) จะทำให้การปฏิบัติไม่ก้าวหน้า ไม่สำเร็จ ....

คำถามคือ ต้องทิ้งนิมิต และนิมิตเป็นอุปสรรคของการปฏิบัติ จริงหรือ ?

คำตอบคือไม่จริง! ...เพราะการปฏิบัติเพื่อหลุดพ้นจากความทุกข์ ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน (เช่นหนี้สิน โรคภัย..)ไปสู่ความสุขสูงสุดอันหาใดเปรียบมิได้คือ"พระนิพพานย่อมต้องอาศัย นิมิต เป็นเครื่องนำทาง...ถึงฝั่งพระนิพพานเมื่อไร จึงจะทิ้งนิมิตได้เมื่อนั้น"

"**นิมิต**" แปลว่า "**เครื่องหมาย**" ในทางปฏิบัติหมายถึงเครื่องช่วยให้ระลึกรู้ มีอยู่ ๓ ลักษณะใหญ่ คือ ลมหาใจเข้า ออก, ภาพ, เสียง ที่จะนำมาใช้เป็นอุปการะ ประกอบการ

ปฏิบัติภาวนา โดยการภาวนานั้น ก็จะเริ่มตั้งแต่ขั้นต้นระดับอุปจาระสมาธิ (ใช้กายนอก=ปัญจทวารวิถี) ไปจนถึงขั้นสูงระดับอัปปนาสมาธิ (ใช้กายใน=มโนทวารวิถี) ซึ่งจะต้องใช้ "สติ (ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ อันประกอบด้วยนิมิต)" เป็นตัวควบคุม จนกว่าจะสำเร็จขั้นสูงสุดคือเป็น "อรหันต์" จึงจะทิ้งนิมิตที่กล่าวมานั้นได้

สาธุชนที่ได้ปฏิบัติตาม พุทธวิถีสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค (อันเป็นหนทางปฏิบัติสายเดียว ไม่มีทางอื่น...เอกมคฺโค) ย่อมต้องเริ่มต้นด้วยอาปานัสติ (ลมหาใจ) + อุคหโกศล (วจสา การใช้เสียงเป็นนิมิต) คือ วจีสังขาร เพื่อเชื่อม มโนสังขารกับกายสังขารให้เป็นหนึ่งเดียวกัน โดยยก วจสา (เสียง) ขึ้นสู่วิถีเป็นตัวระลึกรู้ (สติ) ในอาปานัสสติ (ลมหาใจ) กำหนดให้เสียงของกายสังขาร (ปาก) กับเสียงของใจ (มโนสังขาร)ให้พร้อมกัน เสียงและลมหาใจนั้นเป็น "นิมิต" การยกขึ้นสู่วิถีของใจเรียกว่า "มนสิการ"

เมื่อ**เสียง**ของ**วจีสังขาร** กับ **เสียงมโนสังขารพร้อมกัน** จะ**เกิดสัญญาณ**ให้ผู้ปฏิบัติได้รับรู้อย่างชัดเจน **เพื่อเป็น "นิมิต (เครื่องหมาย)"** ที่จะใช้เป็นเครื่องมือ ในการปฏิบัติสูงขึ้นไปอีก **นิมิตที่เกิดขึ้นนี้** เรียกว่า "**ปีติ**" เป็นลักษณะแห่งการถึงพร้อมของวาจา และใจ จากนั้นจึงกำหนด จดจำ ระลึกรู้อารมณ์ที่เกิดปีตินี้ นำไปทำ "**พุทธบูชา มหาจาคะ** (ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" อันเป็นบันไดขั้นต้นของพระอริยบุคคลชั้นโสดาบัน คือ ถึงพร้อมด้วยกายวาจาใจ อย่างจริงแท้หนึ่งเดียว ในพุทธานุภาพ (**โอปกนสัทธา**)

ณ ขณะวาจา ใจ ถึงพร้อม นี้จะเกิดสภาวะอัน เรียกว่า "อธิจิต" ที่มีอำนาจเหนือจิตของปุถุชนผู้ไม่ได้ปฏิบัติในพุทธวิถีสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค

เพื่อเสริมความสมบูรณ์ สำหรับสาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติ จะค้นคว้าหารายละ-เอียดในส่วนที่จำเป็นของการใช้ "**มนสิการนิมิต อธิจิต**" จึงขอยกข้อความในพระไตรปิฎกมาไว้ เพื่อสะดวกในการสืบค้นต่อไป

(พระสุตตันตปิฎก อังคุตรนิกาย ติกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓)

[๕๔๒] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบอธิจิต ควรมนสิการ **นิมิต ๓** ตามกาลอันควร คือ

มนสิการสมาธินิมิต (ข่มใจให้ตั้งมั่นอยู่ใน อารมณ์เดียว) ตามกาลอันควร

มนสิการปัคคาหนิมิต (ทำความเพียรยกจิตให้อาจหาญแช่มชื่นขึ้น) ตามกาลอันควร

มนสิการอุเบกขานิมิต (เพ่งดูเฉยอยู่ไม่ข่มไม่ยก เมื่อจิตสงบเรียบร้อยแล้ว) ตามกาลอันควร

ถ้าภิกษุผู้ประกอบอธิจิตจะพึงมนสิการแต่สมาธินิมิตส่วนเดียวไซร้ เป็นฐานะอยู่ที่จิตจะพึงเป็นไปทางโกสัชชะ (ความเกียจคร้านความซึมเซื่อง)

ถ้าจะพึงมนสิการแต่ปัคคาหนิมิตส่วนเดียวเล่า ก็เป็นฐานะอยู่ ที่จิตจะเป็นไปทางอุทธัจจะ (ความฟุ้งซ่าน)

ถ้าจะพึงมนสิการแต่อุเบกขานิมิตโดยส่วนเดียวไซร้ ก็เป็นฐานะอยู่ ที่จิตจะไม่พึงตั้งมั่นเพื่อความสิ้นอาสวะ

เมื่อใด ภิกษุผู้ประกอบอธิจิต มนสิการสมาธินิมิตตามกาลอันควร มนสิการปัค-คาหนิมิตตามกาลอันควร มนสิการอุเบกขานิมิตตามกาลอันควร เมื่อนั้นจิตนั้นจึงจะเป็นจิตอ่อน ควรแก่การงาน เป็นจิตผุดผ่อง และมั่นแน่วแน่เป็นอย่างดีเพื่อความสิ้นอาสวะ

เปรียบเหมือนช่างทอง หรือลูกมือช่างทอง เตรียมเบ้าติดไฟ เกลี่ยถ่านเอาคีมจับทองวางบนถ่านแล้ว สูบไปตามกาลอันควร พรมน้ำตามกาลอันควร (หยุดสูบและพรมน้ำ) เพ่งพิจารณาดู (ว่าสุกหรือยัง) ตามกาลอันควร

ถ้าช่างทองหรือลูกมือสูบเผาทองไปส่วนเดียว ก็เป็นได้อยู่ ที่ทองนั้นจะพึงแก่ไฟ ถ้าพรมน้ำไปอย่างเดียว ก็เป็นได้อยู่ ที่ทองนั้นจะพึงอ่อนไฟ ถ้าหยุดเพ่งพิจารณาดูอยู่อย่างเดียว ก็เป็นได้อยู่ ที่ทองนั้นจะไม่สุกดี เมื่อใดช่างทองหรือลูกมือสูบเผาทองไปตามกาลอันควร พรมน้ำตามกาลอันควร หยุดเพ่งพิจารณาดูตามกาลอันควร เมื่อนั้น ทองนั้นจึงจะอ่อน ควรแต่งได้ สีสุกและไม่แตก ใช้การได้ดี จะประสงค์ทำเป็นเครื่องประดับชนิดใด ๆ เช่น เข็มขัด ตุ้มหู สร้อยคอ สังวาล ก็ได้ตามต้องการ ฉันใดฉันนั้นแหละ

ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบอธิจิต ควรมนสิการนิมิต ๓ ตามกาลอันควร คือ มนสิการสมาธินิมิตตามกำลังอันควร มนสิการปัคคาหนิมิตตามกาลอันควร มนสิการอุเบกขานิมิตตามกาลอันควร ถ้าภิกษุผู้ประกอบอธิจิตจะพึงมนสิการแต่สมาธินิมิตส่วนเดียวไซร้ เป็นฐานะอยู่ที่จิตจะเป็นไปทางโกสัชชะ

ถ้าจะพึงมนสิการแต่ปัคคาหนิมิตส่วนเดียวเล่า ก็เป็นฐานะอยู่ ที่จิตจะเป็นไปทางอุทธัจจะ ถ้าจะพึงมนสิการ แต่อุเบกขานิมิต โดยส่วนเดียวไซร้ ก็เป็นฐานะอยู่ ที่จิตจะไม่พึงแน่วแน่เป็นอย่างดีเพื่อความสิ้นอาสวะ

เมื่อใด ภิกษุผู้ประกอบอธิจิต มนสิการสมาธินิมิต ตามกาลอันควร เมื่อนั้น จิตนั้นจึงเป็นจิตอ่อน ควรแก่การงาน เป็นจิตผุดผ่องและมั่น แน่วแน่เป็นอย่างดีเพื่อความสิ้นอาสวะ

เธอน้อมจิต (อย่างนั้น)ไปเพื่อทำให้แจ้งด้วยอภิญญา ซึ่งอภิญญา สัจฉิกรณียธรรมใด ๆ ในเมื่อความพยายามมีอยู่ เธอย่อมถึงความเป็นผู้อาจทำให้ประจักษ์ได้ในอภิญญาสัจฉิกรณียธรรมนั้น ๆ (คือ)

- ถ้าเธอจึงอธิษฐานจำนงค์ว่า ขอเราพึงแสดงฤทธิ์ได้หลายอย่างต่างวิธี (อธิษฐานสมมุติสิ่งต่าง ๆ ด้วยการกำหนดมหาภูตรูปทั้ง ๔ ให้เป็นไปดั่งปรารถนา เพื่อเข้าถึงความ

จริงว่า "สิ่งทั้งหลาย ล้วนเป็นสมมุติ)

- อรรถกถาสมุคคตสูตร

พึงทราบวินิจฉัยในสมุคคตสูตรที่ ๑๑ ดังต่อไปนี้ :-

อธิจิต ได้แก่จิตในอุปจารแห่งสมถะ นั่นแล.

บทว่า ตีณิ นิมิตฺตานิ ได้แก่ เหตุ ๓.

บทว่า กาเลน กาลํ ได้แก่ ในกาลอันสมควร

อธิบายว่า ตลอดกาลอันเหมาะสม ในบทว่า **กาเลน กาลํ สมาธินิมิตฺตํ มนสิกาตพฺพํ** เป็นต้น มีอธิบายว่า ภิกษุพึงกำหนดกาลนั้น ๆ แล้ว มนสิการถึงเอกัคคตา (ความที่จิตมีอารมณ์เดียวเป็นเลิศ) ในเวลาที่จิตประกอบด้วย เอกัคคตา

ด้วยพลานุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย ขอความเจริญ สุขสำราญ เบิกบานในธรรม จงบังเกิดมีแด่สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ทุกท่านทั่วกันเทอญ

ขอความผาสุข สวัสดี จงมีแด่สาธุชนทุกท่าน ต่อไปนี้จักได้บรรยาย สาระธรรมอันเป็นอรรถประโยชน์แด่ทุกท่าน สืบไป

ขอนอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง

ขอนอบน้อมแด่พระธรรมอันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

ขอนอบน้อมแด่พระอริยสงฆ์ผู้ดำรงพระธรรมวินัย สืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้ วันนี้จะได้กล่าวถึง "เคล็ดลับของการทำบุญ" ว่า "ทำบุญอย่างไร จึงจะได้รับผลทันที" ที่ต้องนำเรื่องนี้มากล่าวก็เพราะว่า สาธุชนส่วนใหญ่ที่มีจิตใจประกอบด้วยกุศลศรัทธาในยุคปัจจุบันนี้ มักชอบในการ "ทำบุญ" ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ดี

....แต่ว่า มักไม่ค่อยได้ตระหนัก หรือ รู้ลึกไปถึงความเป็นจริงว่า "ที่ได้ตั้งใจทำบุญ" ไปนั้น จะได้รับผลเมื่อไร เพราะต่างก็เชื่อตาม ๆ กันว่า ที่ทำบุญไป คงจะช่วยให้ชีวิตความเป็นอยู่ในขณะนี้ (ชาตินี้) ดีขึ้นกว่าเดิม ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วนั้น ขอบอกว่า "ไม่ใช่ !!"

ที่บอกว่าไม่ใช่ ก็เพราะว่า การทำบุญที่จะให้ผลทันที ในชาตินี้ ภพนี้นั้น **มีวิธีทำบุญเฉพาะ** ซึ่งต้องทำให้ถูกวิธี ถึงจะได้รับผลบุญในทันทีชาตินี้เลย จะเรียกว่าเป็น "เคล็ดลับในการทำบุญ" ก็ได้ และนี่แหละที่เราจะมากล่าวถึงกันในวันนี้

ก่อนอื่นต้องรู้กันก่อนว่า ความหมายของคำว่า "บุญ" จริง ๆ ในพระพุทธศาสนาให้ผลอย่างไร และชนิดไหน จึงเรียกว่า "บุญ" เอาที่แน่ ๆ ก็ต้องยกพระบาลี ที่มีมาในพระไตรปิฎกมายืนยัน เพื่อไม่ให้เป็นข้อสงสัย ขัดแย้งในภายภาคหน้า การให้ผลของ

บุญ ที่ส่งผลให้สมปรารถนานั้นมีพระบาลี ดังนี้

พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๕ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๗ นิธิกัณฑ์ในขุททกปาฐะ

เอสเทวมนุสานำ สพฺพกามโท นิธิ

ยำ ยำ เทวาภิปตฺเถนฺติ สพฺพเมเตน ลพฺภติ

สุวณฺณตา สุสรตา สุสณฺฐานำ สรูปตา

อธิปปจฺจำ ปริวาโร สพฺพเมเตน ลพฺภติ ฯ

บุญนิธินั้น ย่อมอำนวยผลที่ปรารถนาทุกอย่าง แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายที่ปรารถนาในอิฐผลใด อิฐผลนั้นย่อมสำเร็จได้ด้วยบุญนิธินี้

ความมีวรรณะงาม

ความมีเสียงไพเราะ

ความยิ่งใหญ่

ความมีผู้ใช้สอย

อิฐผลทั้งหมดที่ปรารถนานั้น ย่อมได้ด้วยบุญนิธินี้ ฯ

ตามพระบาลีที่ยกขึ้นมาเบื้องต้นนั้น ก็เพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่า

๑. บุญมีที่เก็บ ที่สะสมบุญอยู่จริง (ที่สอนว่าบุญเบิกได้เหมือนธนาคาร ไม่ใช่เรื่องเลื่อนลอย หรือคิดขึ้นมาเอง)

๒. "บุญทำให้เราได้สมปรารถนา ที่อธิษฐานได้จริง" แต่ที่สำคัญคือ บุญที่เราทำนั้น จะให้ผลสมปรารถนาเมื่อไร นี่ซิเรื่องสำคัญ เป็นประเด็นหลักของการบรรยายวันนี้ ซึ่งการที่บุญจะให้ผลสมปรารถนาในทันที หรือในชาติปัจจุบันนี้ (ไม่ต้องรอตายก่อน แล้วค่อยไปรับชาติหน้า) นั้นขึ้นอยู่กับเคล็ดลับใหญ่ ๆ คือ

๑. เนื้อนาบุญ คือ บุคคลที่เราทำบุญด้วย เหมือนปลูกข้าวในนา ย่อมได้รวงข้าว ต่างกับปลูกข้าวบนแผ่นสังกะสี มีแต่เสียเมล็ดพันธุ์ข้าว จึงมีพระบาลีเตือนไว้ว่า

" ปูชา จ ปูชนียานำ เอตมฺมงฺคลมุตฺตมำ ฯ บูชา (ทำบุญ) กับผู้ที่ควรบูชา จึงจะประสบสิ่งเป็นมงคลกับชีวิต

๒. การทำบุญต้องทำโดยไม่ต้องมีใครชวน (สสงฺขาริก) คือ มีกุศลเจตนาอยากทำบุญก็ทำเลย แต่ต้องอธิษฐานด้วย กาย วาจา ใจ ที่ถึงพร้อมในขณะจิตแรก (ผู้ที่ฝึกสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะทำได้ทุกท่าน) การทำบุญนั้นจะได้ผลในทันที จะต้องกระ-

ทำด้วยการถึงพร้อมด้วย กุศลเจตนาในวาระจิตดวงที่ ๑ ซึ่งเรียกว่า **ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม** หมายถึง กรรม (การกระทำ) ที่ให้ผลในปัจจุบัน คือ ให้ผลในภพชาตินี้ เป็นกรรมที่ให้ ผลรวดเร็ว เป็นปัจจุบันทันด่วน ไม่ต้องรอรับผลในชาติหน้า หรือชาติไหน ๆ คือให้ผลทันทีทันตาเห็น ทิฏฐธรรมเวทนียกรรมนั้น เกิดจากเจตนาที่ประกอบอยู่ใน **ปฐมชวนจิตดวงที่** ๑ ดังมีพระบาลี ว่า

ทิฏฺฐธมฺมเวทนีย์ ปฐมำ ชวนำ ภเว

ทิฏฐธรรมเวทนียกรรมนั้น ได้แก่ เจตนาที่ประกอบอยู่ในชวนจิตดวงที่ ๑ ชวนจิตมี ๗ ขณะ เจตนาในชวนจิตดวงที่ ๑ เมื่อให้ผลเป็นทิฏฐธัมมเวทนียกรรม คือ ให้ผลในปัจจุบันชาตินั้นเอง

ทิฏฐธรรมเวทนียกรรมมี ๒ ประเภทที่ให้ผลในชาตินี้ มีชื่อเฉพาะว่า

ปริปักกทิฏฐธรรมเวทนียกรรม กรรมที่บันดาลให้ได้รับผลในปัจจุบันชาตินี้ทันที เพราะกรรมประเภทนี้ มีกำลังในการให้ผลมาก จึงสามารถที่จะบันดาลให้บุคคลที่กระทำกุศลกรรม ได้รับผลภายใน ๗ วันอย่างแน่นอน

ข้อสำคัญผู้ที่ได้ทำบุญด้วยทิฏฐธรรมเวทนียกรรม จะต้องประกอบด้วยสมบัติ ๔ ประการ จึงจะได้รับผลทันที

สมบัติ ๔ ประการ คือ

๑. คติสมบัติ การได้เกิดในสุคติภูมิ

๒. อุปธิสมบัติ ผู้ที่เกิดมามีร่างกายที่ ไม่พิกลพิการ

๓. กาลสมบัติ การได้เกิดในยุคสมัยที่บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข พระราชาเป็นสัมมาทิฏฐิ รู้คุณค่าพระพุทธศาสนา

๔. ปโยคสมบัติ เพียรปฏิบัติในหนทางอันชอบ

เมื่อท่านสาธุชนได้หันมองกลับดูตัวตนของตนเอง แล้วพิจารณาดูจะเห็นได้ว่าทุกท่านล้วนเป็น "ผู้ที่กำเนิดมาชนิดเป็นมหาบรมโชค มีสมบัติ ๔ ประการครบสมบูรณ์" ตามคุณสมบัติ คือ

๑. มีสุคติสมบัติ คือ เกิดมนุษยภูมิ ไม่ได้เกิดในภูมินรก เปรต อสุรกาย

๒. มีอุปธิสมบัติ คือ เกิดมาร่างกายสมประกอบไม่พิกลพิการ

๓. มีกาลสมบัติ คือ การได้เกิดในแผ่นดิน (ไทย) อันร่มเย็นเป็นสุข มีพระราชา

เป็นสัมมาทิฏฐิ รู้คุณค่าพระพุทธศาสนา (ตรงนี้สำคัญ และได้กล่าวแทบทุกครั้งในการบรรยาย ว่าท่านสาธุชนทั้งหลายควรที่จะภาคภูมิใจ ในการที่เกิดมาเป็นชนชาติไทย อันเป็นแผ่นดินที่มีพืชพรรณธัญญาหารสมบูรณ์ มีสถาบันพระมหากษัตริย์ ที่เป็นพุทธมามกะ เป็นพุทธศาสนูปถัมภก (อุปถัมภ์พระพุทธศาสนา = รู้คุณค่าพระพุทธศาสนา…..

ประเทศอื่นแม้มีกษัตริย์ หรือผู้นำ ที่ไม่ได้นับถือพุทธศาสนา ก็ทำบุญไม่ขึ้น แม้ประชา ชนในประเทศนั้น ๆ จะนับถือพระพุทธศาสนาก็ตาม.....น่าสงสารชนพวกนั้น ทำบุญอย่าง ไร ก็ต้องไปรับชาติหน้า ๆๆๆๆ จนกว่าจะสิ้นวัฏฏะสงสาร ไม่รู้ว่าชาติไหนที่แน่ ๆ ชาตินี้ยังไงก็ไม่ได้ผลบุญที่ทำ)

๔. มีปโยคสมบัติ คือ ได้มาพบ และเพียรปฏิบัติในหนทางอันชอบ ซึ่งก็คือการปฏิบัติภาวนาตามพุทธวิถี สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค (หนทางนี้ทางเดียว ไม่ใช่ทางอื่น...เอกมคฺโค..)

ตอนนี้คงไม่ต้องแปลกใจว่า ทำไมสาธุชน ที่ได้เข้ามาศึกษาปฏิบัติ สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค แม้เพียงน้อยนิด เริ่มต้น ก็ได้รับสิ่งอันเป็นมงคลอยู่เสมอ ชีวิตดีขึ้นกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด ก็ด้วยเหตุที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมดนั้น

ที่ได้นำมาบรรยายนี้ ก็เพื่อให้สาธุชนทั้งหลาย ได้เข้าใจ และเข้าถึง "เคล็ดลับของการทำบุญ ให้ได้ผลทันที" และ ขจัดข้อสงสัยกับหลาย ๆ ท่านว่า เหตุใดจึงไม่แจกซองหรือประกาศเรี่ยไร บอกบุญเหมือนกับทุก ๆ แห่ง ทุกสำนักเขาทำกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่า "เรา" มีกุศลเจตนาที่จะให้สาธุชนทุกท่าน "ได้รับผลบุญในทันที" โดยให้ท่านได้ทำบุญด้วยจิตดวงแรก อันเป็น "ปริปักกทิฏฐธรรมเวทนียกรรม" ซึ่งจะแสดงผลในทันที ในภพชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้า...

ฉะนั้น สาธุชนที่มีกุศลเจตนา ประกอบศรัทธา จะทำบุญในครั้งต่อ ๆ ไป และต้องการให้ได้รับผลในชาตินี้ ชนิดทันตาเห็น ก็ต้องฝึกถึงพร้อมในจิตดวงที่ ๑ ตามที่แสดงมานั้น ทุก ๆ ครั้งที่ทำบุญ

ด้วยผลานิสงค์แห่งกุศล ใน "บุญ" อันท่านทั้งหลาย ได้กระทำถึงพร้อมแล้วนั้น ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคชัย ประสบแต่สิ่งอันเป็นมงคล ปรารถนาผลใดอันประเสริฐเลิศแล้วที่ใจอธิษฐาน จงสำเร็จทุกประการ ทุกท่านเทอญ ฯ เจริญพร

ขอนอบน้อมแด่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้ชอบโดยพระองค์เองด้วยเศียรเกล้า
ขอนอบน้อมในพระธรรม ของพระพุทธองค์ อันนำพ้นจากห้วงแห่งมหันตทุกข์
ขอนอบน้อมต่อพระอริยสงฆ์ ผู้ปฏิบัติชอบ สืบต่อพระพุทธศาสนา โดยพระธรรมวินัย

ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคโภคทรัพย์ ความเจริญก้าวหน้า ในกิจการงาน และการปฏิบัติ จงบังเกิดแก่สาธุชนผู้มีจิตกุศลปฏิบัติชอบ ในพุทธวิถี สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทา มรรคทุกท่าน

ในวันนี้จะบรรยายใน หัวข้อ "ทำบุญอย่างไร ให้สวย" ซึ่งจะบ่งออกเป็น ๒ ประเด็นหลัก ๆ คือ ๑. ทำบุญอะไร จึงทำให้เกิดมารูปสวย รวยทรัพย์ ? และ

๒. เกิดมาแล้ว ทำบุญอย่างไร ถึงจะสวย รวยทันใจ?

จะกล่าวถึงประเด็นแรกก่อน คือ เหตุที่ทำให้สตรีบางคนในโลกนี้เกิดมา รูปงาม ร่ำรวยและสูงศักดิ์ต่างกัน ก็จะนำข้อมูลอันปรากฏเป็นพุทธพจน์ ในพระไตรปิฎกมายืนยัน เพื่อป้องกันความไขว้เขว สับสน และเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า สำหรับท่านสาธุชนผู้ใฝ่ในการศึกษา-ปฏิบัติสืบไป

๑.ทำไมสตรีบางคนเกิดมาจึงมีรูปร่างขี้ริ้วขี้เหร่ ทั้งยังยากจนและต่ำศักดิ์อีกด้วย ?

พุทธดำรัสตอบ “.....ดูก่อนพระนางมัลลิกา....มาตุคาม (สตรี) บางคนในโลกนี้เป็นผู้มักโกรธ มากไปด้วยความแค้นใจ ถูกว่าแม้เล็กน้อยก็ขัดเคืองและความไม่พอใจให้ปรากฏ ไม่เป็นผู้ให้ทานคือข้าว น้ำ ยวดยาน ระเบียบ ของหอมเครื่องลูบไล้ ที่นอน ที่อยู่อาศัย และประทีปโคมไฟแก่สมณะหรือพราหมณ์ และ เป็นผู้มีใจริษยาในลาภ สักการะ

ความเคารพ ความนับถือการไหว้ การบูชาของผู้อื่น กีดกันตัดรอนผูกความริษยา ถ้ามาตุคาม นั้นจุติจากอัตตภาพนั้น มาสู่ความเป็นอย่างนี้ กลับมาเกิดในชาติใด ๆ ย่อมเป็นผู้มีผิวพรรณทราม รูปชั่ว ไม่น่าดู ทั้งเป็นคนยากจนขัดสนทรัพย์สมบัติและต่ำศักดิ์"
มหาวรรค จ. อ. (๑๙๗)

๒. ทำไมไม่สวยแต่รวยและสูงศักดิ์

ปัญหา ทำไมสตรีบางคนเกิดมาจึงมีรูปร่างขี้ริ้วขี้เหร่ แต่มีทรัพย์สมบัติมาก และมีศักดิ์สูง ?

พุทธดำรัสตอบ "....ดูก่อนพระนางมัลลิกา.....มาตุคาม (สตรี) บางคนในโลกนี้ เป็นผู้มักโกรธ มากไปด้วยความแค้นใจ ถูกว่าแม้เล็กน้อยก็ขัดเคือง ฉุนเฉียว กระฟัดกระเฟียด.... แต่เขาเป็นผู้ให้ทานคือข้าว น้ำ ยวดยาน แก่สมณะหรือพราหมณ์ และเป็นผู้มีใจไม่ริษยาในลาภ สักการะ..... ของผู้อื่น ไม่กีดกันตัดรอน..... ถ้ามาตุคามนั้นจุติจากอัตตภาพนั้นมาสู่ความเป็นอย่างนี้ กลับมาเกิดในชาติใด ๆ ย่อมเป็นผู้มีผิวพรรณทราม รูปชั่ว ไม่น่าดู แต่เป็นคนมั่งมีทรัพย์มาก มีโภคทรัพย์สมบัติและสูงศักดิ์"
(มหาวรรค จ. อ. (๑๙๗)

๓. ทำไมจึงสวยแต่ยากจนและต่ำศักดิ์

ปัญหาเพราะเหตุไร สตรีบางคนเกิดมาจึงมีรูปงาม แต่ยากจนขัดสน และต่ำศักดิ์ ?

พุทธดำรัสตอบ "....ดูก่อนพระนางมัลลิกา....มาตุคาม (สตรี) บางคนในโลกนี้ ไม่เป็นผู้มักโกรธ ไม่มากไปด้วยความแค้นใจ แม้ถูกว่าเล็กน้อยก็ไม่ขัดเคือง ไม่ฉุนเฉียว แต่เขาเป็นผู้ไม่ให้ทานคือข้าว น้ำ ผ้า.... แก่สมณะหรือพราหมณ์ และเป็นผู้มีใจริษยาในลาภสักการะ....ของผู้อื่น ถ้ามาตุคามนั้นจุติจากอัตตภาพนั้นแล้ว มาสู่ความเป็นอย่างนี้... ย่อมเป็นผู้มีรูปงาม น่าดู น่าชม..... แต่เป็นคนยากจนขัดสนและต่ำศักดิ์"
(มหาวรรค จ. อ. (๑๙๗)

๔. ทำไมจึงสวย รวยทรัพย์ สูงศักดิ์

ปัญหา เพราะเหตุไร สตรีบางคนเกิดมาจึงมีรูปงาม บริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ และสูงศักดิ์อีกด้วย ?

พุทธดำรัสตอบ "....ดูก่อนพระนางมัลลิกา....มาตุคาม (สตรี) บางคนในโลกนี้ ไม่เป็นผู้มักโกรธ ไม่มากไปด้วยความแค้นใจ ถูกว่าแม้เล็กน้อยก็ไม่ขัดเคือง ไม่ฉุนเฉียว

ไม่กระฟัดกระเฟียด ไม่กระด้างกระเดื่อง... เป็นผู้ให้ทานคือข้าว น้ำ ผ้า ยวดยาน ระเบียบของหอม..... แก่สมณะหรือพราหมณ์ และเป็นผู้ไม่มีใจริษยาในลาภ สักการะ..... ของผู้อื่น ไม่กีดกัน ไม่ตัดรอน...

ถ้ามาตุคามนั้นจุติจากอัตตภาพนั้น..... กลับมาเกิดในชาติใด ๆ ย่อมเป็นผู้มีรูปงามน่าดู น่าชม..... ประกอบด้วยความเป็นผู้มีผิวพรรณดียิ่งนัก ทั้งเป็นผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโภคสมบัติมากและสูงศักดิ์ฯ”

(มหาวรรค จ. อ. (๑๔๗)

ที่บรรยายมานั้น เป็นส่วนของ "กุศล=ผลของบุญ ในชาติก่อนที่ทำไว้ และส่งผลมาถึงในชาตินี้ ในวันพรุ่งนี้ จะมาต่อกันในประเด็นที่ 2 คือ ทำบุญอย่างไร ให้สวยทันที

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงปกป้องผองภัย และดลบันดาลให้ ทุกท่านสมปรารถนาในสิ่งอันเป็นกุศลเทอญ

เพราะความตาย เป็นสมมุติ สำหรับผู้ปฏิบัติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค

โลภะมูลจิต เป็นตัว**อกุศล**ให้ **"คน"** ทำชั่ว เมื่อเกิด "โลภ" แล้วตัณหา = ทะยานอยากก็เกิด และเมื่อไม่ได้อย่างหวัง ก็กลายเป็น "โทสะ=โกรธ" ทำให้ขาดสติ ลืมศีลธรรม ขอเพียงให้ได้มาสนองตัณหา ซึ่งโลภะมูลจิตได้สร้างขึ้น นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติกับ "คน" คือผู้ที่ยังไม่พัฒนาเป็น "มนุษย์"

สำหรับ "**มนุษย์**" หมายถึง ผู้ปฏิบัติชอบในพุทธวิถี "สติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค" แค่เริ่ม ก็ละลายโลภะมูลจิตได้ เพราะอะไร ? ก็เพราะ "สมมุติเอาได้" เรียกว่า "อธิษฐานได้ เพราะสิ่งทั้งหลายเป็นสมมุติ" ความโลภ คือ การทะยานอยากได้โดยเจตนาไม่เป็นกุศล

แต่การ "สมมุติให้เป็น อธิษฐานให้เกิด" คือการเข้าถึงสมมุติ เพื่อขจัดความโลภอันเป็นรากเหง้าแห่ง กิเลส ตัณหา อุปาทาน

เพราะเมื่อผู้ที่เป็น "มนุษย์" สามารถสมมุติสิ่งปรารถนาเองได้ จึงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะอยากได้ของใคร เพราะอยากได้อะไรก็สมมุติเอา เหมือนกินข้าวกับไก่ กินทุกวัน ทุกมื้อ ปีเดียว เห็นไก่เราก็วิ่งหนี ความเบื่อเกิดขึ้นเพราะมีเกินไป เมื่อมีจึงหมดต้องการ เมื่อสมมุติได้จึงรู้จักสมมุติ และหลุดพ้นสมมุติ

แต่สำหรับ "คน" นั้นยังหลงติดสมมุติ เพราะเขาเหล่านั้น "สมมุติ เอาเองไม่ได้" จึงต้อง เพียร เวียนว่ายสร้างอกุศลกรรม ในวัฏฏะสงสารนี้ไปอีกชั่วอนันตกาล

(๘พฤศจิกายน ๒๕๕๘)

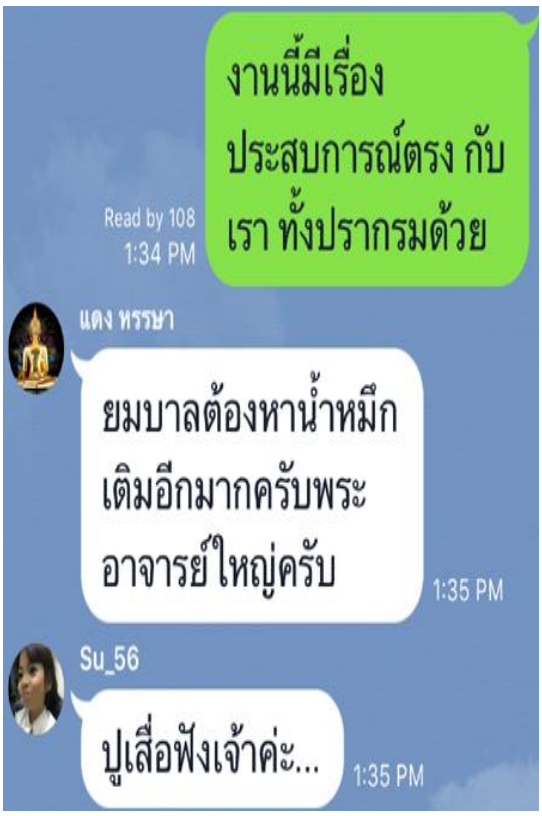

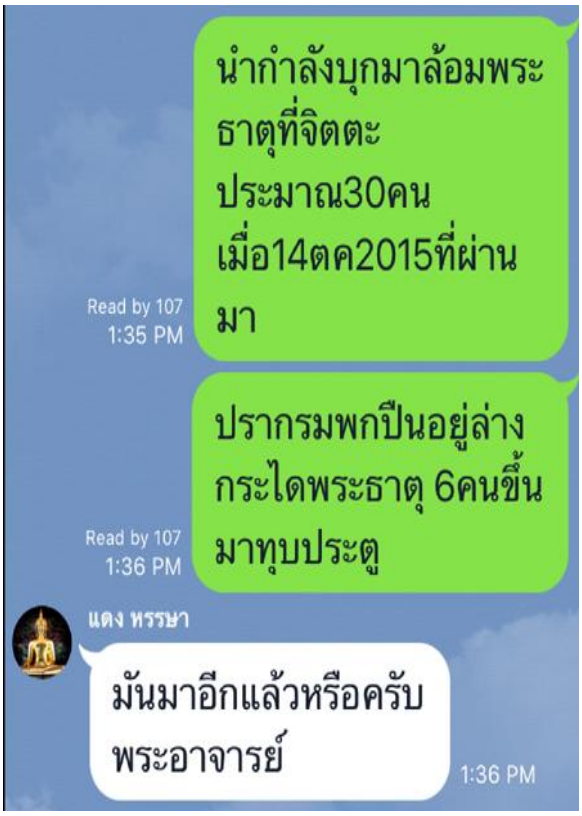

arnunya yomanat
1:36 PM
เราสวดมนต์อยู่ข้างใน ถวายชีวิต
Read by 108 1:36 PM
รถดำ 8คัน
Read by 108 1:36 PM
กลางวันแสกๆ
Read by 108 1:37 PM

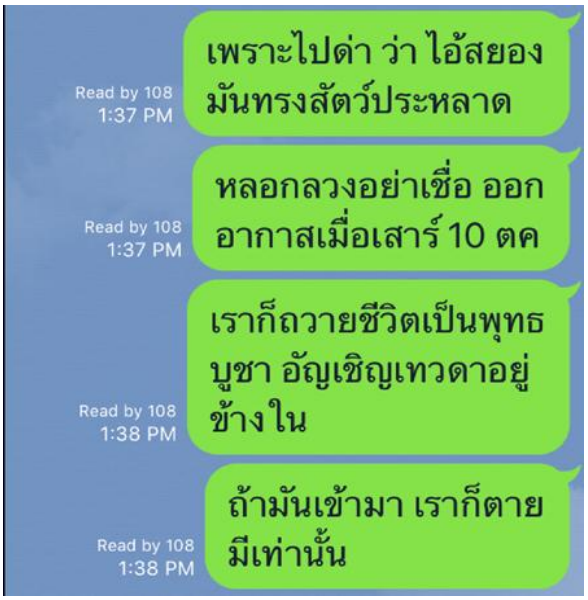
เพราะไปด่า ว่า ไอ้สยอง มันทรงสัตว์ประหลาด
Read by 108 1:37 PM
หลอกลวงอย่าเชื่อ ออกอากาสเมื่อเสาร์ 10 ตค
Read by 108 1:37 PM
เราก็ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา อัญเชิญเทวดาอยู่ข้างใน
Read by 108 1:38 PM
ถ้ามันเข้ามา เราก็ตายมีเท่านั้น
Read by 108 1:38 PM

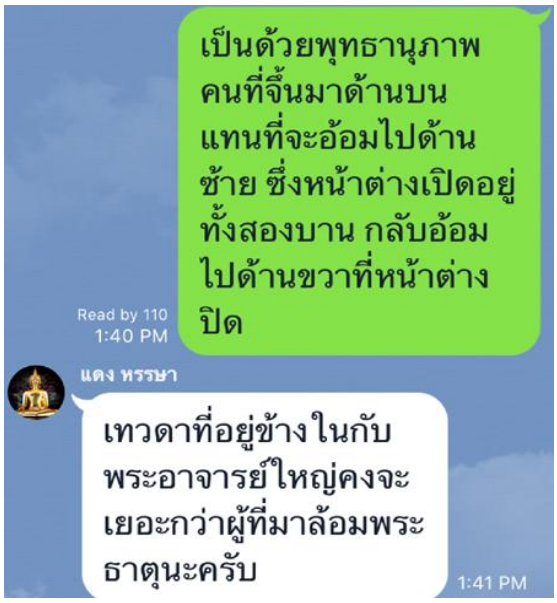
เป็นด้วยพุทธานุภาพ คนที่จิ้นมาด้านบน แทนที่จะอ้อมไปด้านซ้าย ซึ่งหน้าต่างเปิดอยู่ทั้งสองบาน กลับอ้อมไปด้านขวาที่หน้าต่างปิด
Read by 110 1:40 PM
แดง หรรษา
เทวดาที่อยู่ข้างในกับพระอาจารย์ใหญ่คงจะเยอะกว่าผู้ที่มาล้อมพระธาตุนะครับ
1:41 PM

ถ้าเขาเข้าหน้าต่างมา คงตายในห้องพระธาตุ
Read by 112 1:41 PM
CDI ญาญ่า
1:41 PM
ทั้งที่มองจากข้างล่างก็จะเห็นว่าหน้าต่างเปิดเป็นปกติ
Read by 112 1:41 PM

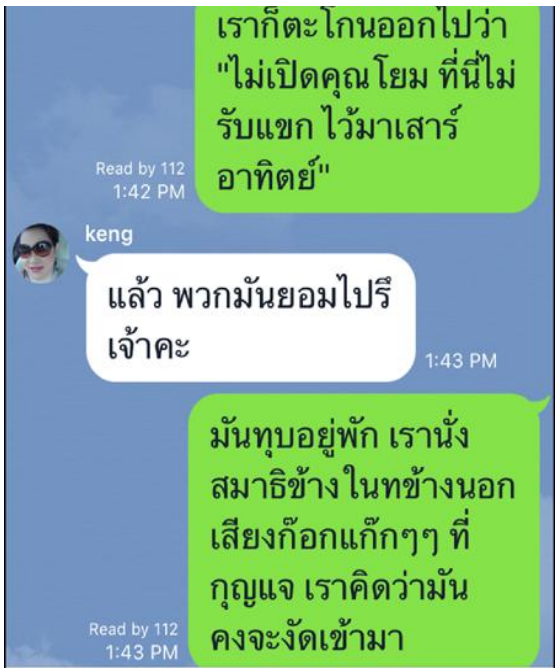
เราก็ตะโกนออกไปว่า "ไม่เปิดคุณโยม ที่นี่ไม่รับแขก ไว้มาเสาร์อาทิตย์"
Read by 112 1:42 PM
keng
แล้ว พวกมันยอมไปรึเจ้าคะ
1:43 PM
มันทุบอยู่พัก เรานั่งสมาธิข้างในทข้างนอกเสียงก๊อกแก๊กๆๆ ที่กุญแจ เราคิดว่ามันคงจะงัดเข้ามา
Read by 112 1:43 PM

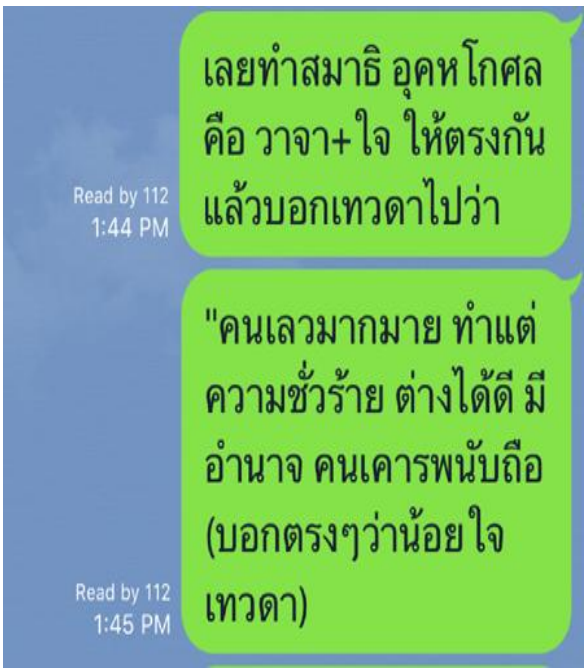
เลยทำสมาธิ อุคหโกศล คือ วาจา+ใจ ให้ตรงกัน แล้วบอกเทวดาไปว่า
Read by 112 1:44 PM
"คนเลวมากมาย ทำแต่ความชั่วร้าย ต่างได้ดี มีอำนาจ คนเคารพนับถือ (บอกตรงๆว่าน้อยใจเทวดา)
Read by 112 1:45 PM

แต่เราไม่เคยหลอกลวง ให้หนทาง "บุญ" ทำไม จึงมีแต่เรื่อง มีแต่คนหักล้างทำลายหนทาง ปฏิบัติ วันนี้ไม่มี "บุญ" ให้เทวดา มี แต่"น้ำตา" กับชีวิต

Read by 112 1:46 PM

มารับไปละกัน คงไม่มีโอกาสจะปฏิบัติอีกแล้ว ที่จะเอาบุญให้พวกเธอ(เทวดา) เสียงกุญแจข้างนอก

ก็ทำใจนิ่ง ไปเลยไม่รับรู้อะไร มันวูบเหมือนเป็นลม รู้ตัวอีกครั้ง 2ชั่วโมง45นาทีผ่านไป

Read by 115 1:49 PM

Aey_Pakamas666

เกิดอะไรขึ้นเจ้าค่ะ 1:50 PM

ก็ไม่แน่ใจว่าเราโดนกระทืบตายแล้วมั้ง รู้ตัวหันซ้ายหันขวา ไม่แน่ใจไปดูตรงช่องก็ไม่มีใครอยู่ข้างนอก

Read by 115 1:50 PM

เปิดออกไป ข้างนอกว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่เลย ...ยังคิดว่าฝัน คือฝันไป ทั้งคนมาล้อม และในว่าคนที่ล้อมไปหมดแล้ว

Read by 115 1:51 PM

หันกลับจะเดินเข้าห้องพระธาตุ จึงได้เห็นว่า ที่ลูกบิดกลอนประตู มีการทำพิธี ไสยศาสตร์แบบสะกดผีตายโหงปิดทอง ตรงรูกุญแจ

Read by 115 1:52 PM

keng

โห....กะขังไม่ให้ออกมาเลยนะเนี่ยยย 1:53 PM

Nok

น่ากลัวมากค่ะ 1:53 PM

Nuna ladylady

ใจร้ายอ่ะ 1:53 PM

narit

บาปกรรม 1:53 PM

นน

สาธุครับ กราบนมัสการหลวงพ่อครับ ยังไม่ได้ไปกราบ หลวงพ่อ

เห็นหลวงพ่อโพสต์อย่างนี้ ระวังนะครับ ผมนักกฎหมาย ก็ยังกลัว สีเลยครับ ยุคสมัยนี้

สาธุ นมัสการครับ 1:53 PM

ทีแรกก็ไม่รู้เพราะเรา
เปิดจากด้านในออกมา

แต่ตอนนี้เปิดจากข้าง
นอกเข้าไปเราก็เลยรู้ ก็
ใช้ บท "พระพุทธเจ้า
เปิดโลก ". ที่ใช้ในการ
ร้อยปะคำนั่นแหละ3จบ
เปิดประตูเข้าไป

Read by 118
1:54 PM

Aey_Pakamas666

สาธุ

1:55 PM

พอวันที่ 21 มีข่าวออก
มาก็ยังจำไม่ได้อยู่ดี
เพราะปรากรม ตอนถูก
จับโกนหัว.
แต่ต่อมาสักวันสอง
วัน มีข่าวออกมาผูกคอ
ตายถ่ายชุดตำรวจ มีผม
เผ้ายาวจึงรู้ว่าเป็นชุด
ที่มาบุกพระธาตุ 7วัน
เอง ตาย!!

Read by 117
1:58 PM

ด่วน ! ปรากรม พูกคอตายในห้องขัง คาดมีปัญหาการปรับตัว

154,500 | 59 | Share 11,287 | Retweet 19

ปรากรม วารุณประภา ผูกคอตายในห้องขัง กรมราชทัณฑ์ ยันเป็นความจริง พบใช้ผ้าจากชุดนักโทษผูกคอกับลูกกรง เจ้าหน้าที่ส่งโรงพยาบาลแต่ช่วยไม่ทัน คาดมีปัญหาเรื่องการปรับตัว

ก็เล่าสู่กันฟัง. เป็น
อุทาหรณ์ เพียงแต่กาย
วาจาใจมถึงพร้อมใน
พุทธานุภาพ อย่างไม่
สั่นคลอน
ที่พึ่งอื่นไม่มี
พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง
ของข้าพเจ้า
ททภัยอันตรายใหญ่
เล็กผ่านได้หมด

Read by 117
2:00 PM

พอพิมพ์ถึงตรงนี้ทฝนที่
นี่ตกหนักเลย สงสัย
เทวดาให้พร
ขอตัวไปรองน้ำก่อน
จ้า..... ฝนรั่วรอบทิศ
ขอความผาสุขสวัสดีมี
โชค ปราศจาก
ภยันตราย ปราถนาสิ่ง
ใดจงสมประสงค์ทุก
ประการทุกท่านเทอญ

Read by 117
2:01 PM

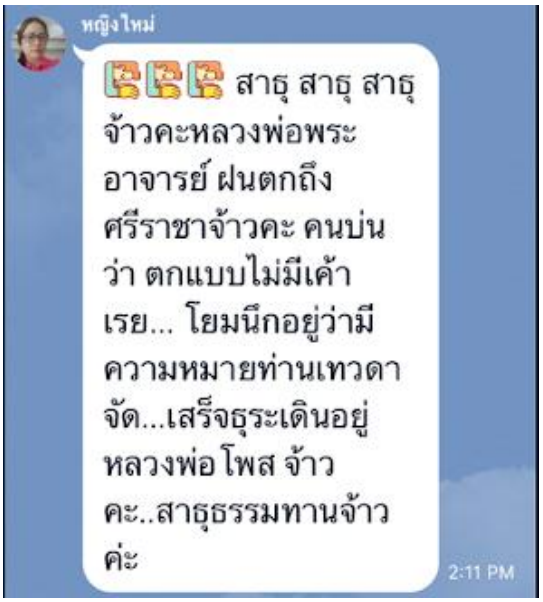
หญิงใหม่
สาธุ สาธุ สาธุ
จ้าวคะหลวงพ่อพระอาจารย์ ฝนตกถึงศรีราชาจ้าวคะ คนบ่นว่า ตกแบบไม่มีเค้าเรย... โยมนึกอยู่ว่ามีความหมายท่านเทวดาจัด...เสร็จธุระเดินอยู่หลวงพ่อโพส จ้าวคะ..สาธุธรรมทานจ้าวค่ะ
2:11 PM

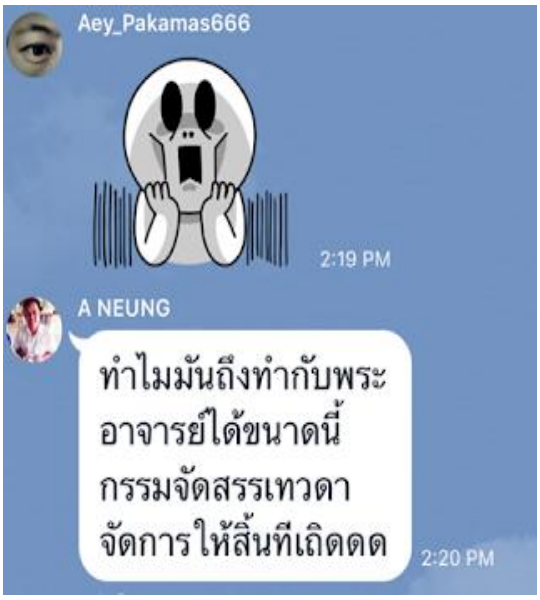
Aey_Pakamas666
2:19 PM
A NEUNG
ทำไมมันถึงทำกับพระอาจารย์ได้ขนาดนี้ กรรมจัดสรรเทวดาจัดการให้สิ้นทีเถิดดด
2:20 PM

Nuna ladylady
2:22 PM
Jeab.superrich
เล่นแรงจริงๆเจ้าค่ะ
2:23 PM
Jeab.superrich
แรงมากผลสะท้อนก็แรงเหมือนกันเจ้าค่ะ
2:23 PM

ผู้ไม่ปฏิบัติ ย่อมเป็นเพียงแค่สัตว์ ที่ไปตามกรรม
Read by 98
2:56 PM
หญิงใหม่
สาธุ
2:57 PM
A NEUNG
สาธุขอรับ
2:57 PM

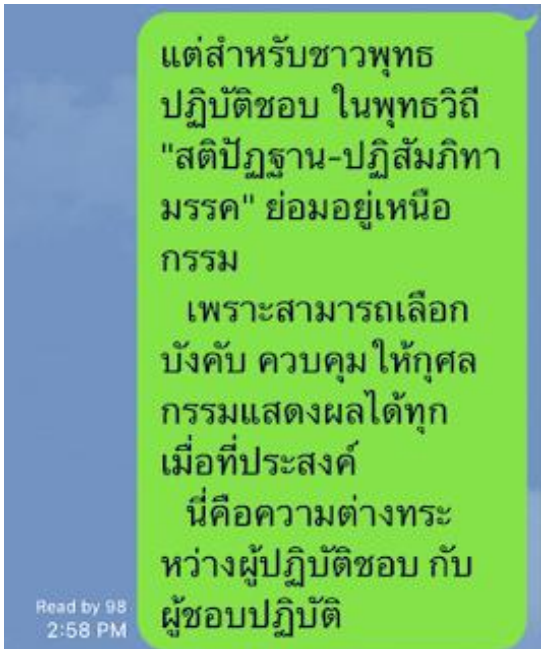
แต่สำหรับชาวพุทธปฏิบัติชอบ ในพุทธวิถี "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" ย่อมอยู่เหนือกรรม
เพราะสามารถเลือกบังคับ ควบคุมให้กุศลกรรมแสดงผลได้ทุกเมื่อที่ประสงค์
นี่คือความต่างทระหว่างผู้ปฏิบัติชอบ กับผู้ชอบปฏิบัติ
Read by 98
2:58 PM

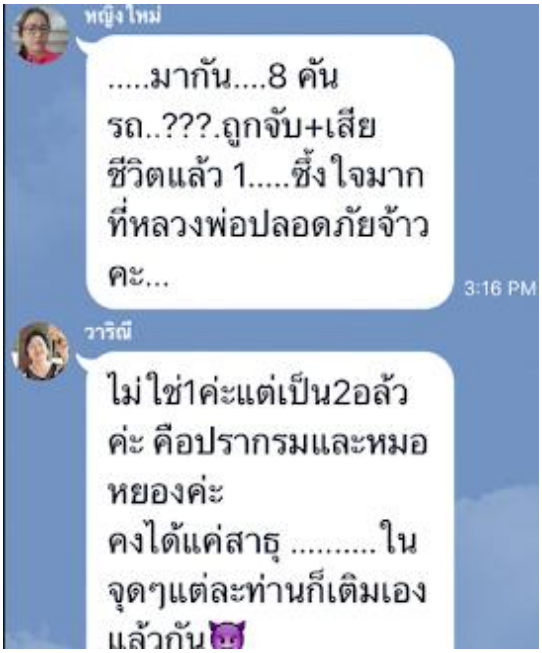
หญิงใหม่
.....มากัน....8 คัน รถ..???.ถูกจับ+เสียชีวิตแล้ว 1.....ซึ้งใจมากที่หลวงพ่อปลอดภัยจ้าวคะ...
3:16 PM
วาริณี
ไม่ใช่1ค่ะแต่เป็น2อล้วค่ะ คือปรากรมและหมอหยองค่ะ
คงได้แค่สาธุ ..... ในจุดๆแต่ละท่านก็เติมเองแล้วกัน

รมว.ยธ.ยอมรับหมอหยอง ติดเชื้อในกระแสเลือด ตาย!

รมว.ยุติธรรมแถลงข่าวยอมรับ "หมอหยอง" เสียชีวิตลงแล้ว ด้วยอาการติดเชื้อในกระแสเลือด ระบุป่วยรุนแรงตั้งแต่ 5 พ.ย.จึงส่งรักษาที่สถาบัน รพ.ราชพัฒน์ ก่อนเสียชีวิตสิ้น 7 พ.ย.

วันอังคารที่ 9 พฤศจิกายน 2564 เวลา 11:04 น.